

หนานฉาน เล่ม 2
南禅 第二
ถังจิวชิง 唐酒卿 เขียน จวีจื่อ แปล

Copyright Notice Published originally under the title of 《南禅》(Nan Chan)
Author © 唐酒卿 (Tang Jiu Qing)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)
Thai edition copyright © 2023 Bakerybook Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd. All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-95-4
พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2566
ราคา 369 บาท

บรรณาธิการเล่ม : the-chairs
ภาพปก : หงฮวาเสี่ยวเยว่ 紅花血月
ศิลปกรรม/รูปเล่ม : 📖 Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย
บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด
77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แยก 10 ถนนประชาอุทิศ
แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140
ฝ่ายขาย : 086-534-0240
www.bakerypublishing.com
✉ bakerybook@hotmail.com
📘 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

ພິພົບ
ຖະໜົນອົມສາຍຕາກຣີນຣັດ
www.greenread.com

ลีเซี่ย¹

¹ ลีเซี่ย คือ ฤดูลักษณะที่เจ็ดในยี่สิบสี่ฤดูลักษณะของจีน เป็นช่วงย่างเข้าฤดูร้อน พืชพรรณที่ปลูกในฤดูใบไม้ผลิเติบโตให้เก็บเกี่ยว

บทที่ 40

เทพปกรณ์

จึงหลินมักยากจะหลับตลอดทั้งคืน การนอนหลับนำมาซึ่งฝัน ฝันนำมาซึ่งอดีต เขาไม่อยากจะฝันและไม่ต้องการอดีต จึงแค่เอนกายงีบสั้นๆ เสมอที่พักรoadซึ่งเขาตื่นขึ้นมาแห่งนี้แรมแค้นรากับถูกสายน้ำชะล้าง ไม่เหลือสิ่งใดทั้งสิ้น

ช่วงแรกที่ตื่นขึ้นมากลางวันค่อนข้างสั้น ความเจ็บปวดทางร่างกายไม่มีค่าพอจะให้พูดถึง ทะเลวิญญาณที่แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยคือต้นเหตุแห่งความเจ็บปวด ทะเลวิญญาณแหลกละเอียด เศษชิ้นส่วนเหล่านี้ที่พอจะมีความแหลมคมอยู่บ้างติดคาอยู่ในทุกส่วนของดวงจิต ทิ่มแทงจนเจ็บไปถึงดวงวิญญาณ

หลังจึงหลินสามารถเคลื่อนไหว มักคลุมเสื้อคลุมและนั่งอย่างเปล่าเปลี่ยวอยู่เสมอ เขาเหมือนหาเหตุผลที่จะดำเนินต่อไปไม่พบ แต่ก็หาเหตุผลที่จะยุติไม่เจอ ครั้นตื่นจากฝันจากใหญ่ ความหลังทั้งหมดก็สลายเป็นสายลมคั่นด้วยม่านหมอก ฤดูใบไม้ผลิผ่านพ้นฤดูใบไม้ร่วงมาเยือนซ้ำแล้ว

ข้าเล่า ความเจ็บปวดลดทอนลงช้าๆ ร่างกายเหมือนจะฟื้นฟูจนเป็นปกติ

แต่เขาทำกระบี่หายไปแล้ว ไม่เพียงในมือว่างเปล่า กระทั่งหัวใจยังว่างเปล่า ทะเลวิญญาณถูกทำลายไปแล้ว สัตยรูปไม่เหลือร่องรอย เย็นเฉยเย็น ร้อนร่ำตามเขามาครึ่งชีวิต สุดท้ายกระทั้งใบกระบี่หักยังหาไม่พบ ความคิดเดียวที่จิ้งหลินเคยมีก็คือได้ตายอยู่กลางป่าเขา ผังร่างไว้ข้างเย็นเฉยเย็น น่าเสียดายว่าบัดนี้เขายืนอยู่กลางสายลม นอกจากเสื้อคลุมตัวใหญ่ที่คลุมหัวไหล่ ก็มีอาวุธสิ่งใดไว้ทั้งสิ้น กระทั่งมีน้ำกระเซ็นออกจากอ่างกระเบื้องสีขาว ซึ่งปลาในสี่ชีวิตชีวาตัวหนึ่งดีดกายไปมาอยู่ในนั้น

ปลายนิ้วจิ้งหลินสัมผัสเกล็ดของมัน สิ่งมีชีวิตสดใสไร้แรงวุ่นผ่านปลายนิ้วเขา พวกเขาเหมือนอยู่ที่นี้อย่างอิงอาศัย พึ่งพิงกันและกัน

ระหว่างจิ้งหลินเหม่อลอย เขาพบว่าปลาในสี่กลายเป็นเด็กน้อยขึ้นมาฉับพลัน กำปั้นขาวอวบจับแขนเสื้อของเขาไว้ ก่อนกลายเป็นเด็กหนุ่มอย่างรวดเร็ว กลางหว่างคิ้วฉายแววยิงยโสกำเร็บเส็บสานและยอมหักไม่ยอมงอ จากนั้นกลายเป็นบุรุษชุดดำรูปร่างสูงใหญ่กว่าตน แล้วจับข้อมือเขาไว้แน่น

“เจ้าคิดจะหนีไปไหน” ดวงตาข้างจี้ปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็ง หมายถึงครอบครองให้จงได้ “เจ้าหนีไม่ได้ เจ้าก็อยู่บนฝ่ามือข้าเสีย!”

มืออีกข้างของจิ้งหลินตบแก้มข้างจี้เบาๆ นึกไม่ถึงว่าจะลูบอยู่บนนั้น ปลายนิ้วเขาวาดผ่านข้างขมับข้างจี้ ประหนึ่งไม่เข้าใจว่าคนผู้นี้ปรากฏตัวออกมาจากที่ใด ขณะเดียวกันก็คล้ายว่าเคยรู้จักมาก่อน จึงต้องสืบค้นให้กระจ่าง ทุกครั้งที่เขาหลับตาก็อีกหนึ่งชุ่น ข้างจี้ก็ยิ่งเข้าใจเขาหนึ่งส่วน จิ้งหลินเริ่มหายใจไม่ออก เขาจับผมข้อหนึ่งของข้างจี้ไว้ แทนความหมายให้อีกฝ่ายผ่อนคลายลงหน่อย

แต่ข้างจี้จับจ้องเขาไม่วางตา แล้วดึงนิ้วมือเขามาที่ข้างริมฝีปาก

จุมพิตเร้าร้อนและชุ่มชื้น

“ให้ข้ากินเจ้า” ขางจี้แสดงสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจด้วยความเจ้าเล่ห์
“ดีหรือไม่”

จิ่งหลินไม่เคยร้อนขนาดนี้มาก่อน เขามองขางจี้จุมพิตผ่านปลายนิ้ว
เขาด้วยความตกตะลึง ทั้งรู้สึกลึกซึ้งและแปลกประหลาด เขาแม้มีริมฝีปาก
แน่น แล้วสายศิระะอย่างหวาดกลัวเล็กน้อย

ฝ่ามือขางจี้บีบนิ้วอยู่ด้านหลังศิระะจิ่งหลิน เหมือนกำลังปฏิบัติ
ต่อเด็ก ขณะเดียวกันก็เข้าใจไม่หยุด แทบแนบชิดริมฝีปากกับเขา ท่ามกลาง
ช่วงเวลาละมุนละไมชนิดใก้ลี้ี้ ลมหายใจจิ่งหลินเร็วขึ้นเล็กน้อย ก่อนภาพ
ตรงหน้าจะพร่ามัว

จิ่งหลินลืมตาทะทันหัน ลมหายใจยังร้อนอยู่ เมื่อเขาหันหน้าไป
ด้านข้าง เห็นขางจี้ใช้มือเท้าศิระะกำลังจับจ้องตามคาด ราวที่ยังไม่ผ่านพ้น
ภายในเรือจึงมีดสลัว นัยน์ตาขางจี้เลื้อนออกส่งๆ

จิ่งหลินปากคอแห้งผาก รู้สึกเหมือนริมฝีปากเคยสัมผัสความอุ่นชื้น
บางอย่าง จึงยังมีไออุ่นหลงเหลืออยู่ เขาแทบแยกฝืนไม่ออก จึงยกแขน
บังหน้าโดยไม่รู้ตัว แล้วพลิกกายหันหน้าเข้าหากำแพงเพื่อสงบใจลึกพัก

ขางจี้แสวงทำเป็นมองไม่เห็น พูดยว่า “อุ่หลุนเร่งเดินทางทั้งคืนไป
ทิศตะวันตก จะไปรายงานในเมืองหลวง ข้าตรวจไม่พบกลิ่นอายมนุษย์จาก
จอกที่เขาเหลือไว้ น่าจะเป็นปีศาจระดับล่าง”

เส้นผมจิ่งหลินสยายอยู่บนที่นอน ตอนจะอำปาก เขารับรู้ได้ว่า
กลิ่นอายของขางจี้ในฝันยังคงอ้อยอิ่งอยู่ระหว่างริมฝีปากกับฟัน เขาหลับตา
อย่างรวดเร็ว และเฝียไปครู่หนึ่ง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็มีลักษณะสงบนิ่งแล้ว

“เป็นปีศาจฟูกัน” จิ้งหลินพูด “เขาจำข้าได้”

“หลินซงจวินผู้ฟาดฟันปีศาจกำจัดมาร” ซางจิ้นนอนราบ “มีนาเขาต้องหนี แต่คำพูดของคนอื่นมีความน่าสนใจอยู่บ้าง คำวิจารณ์ที่พวกเขามีต่ออู่หลุนผู้นี้ แทบจะเป็นไปในทางเดียวกันทั้งหมด”

“อะไร”

“ราวกับคนละคน” ซางจิ้นตอบ

ราวกับคนละคน?

“อู่หลุน’ เป็นมนุษย์ธรรมดาจริง เขาเกิดที่หมู่บ้านเล็กๆ ในตงเซียง ครอบครัวมีฐานะยากจน บิดามารดาเสียชีวิตไปตามลำดับ อาศัยการสนับสนุนด้านเงินทองจากญาติสนิทในตระกูลถึงได้เรียนหนังสือต่อ คนผู้นี้มีร่างกายอ่อนแอแต่กำเริบ ดูเหมือนจะมีโรคเกี่ยวกับขาด้วย แต่กลับเรียนหนังสือเก่งมาก ตอนที่เขาอายุสิบสองก็อาศัยบทกวีสร้างชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหมู่บ้าน เจ้าเมืองตงเซียงเสนอชื่อเขาให้ไปสอบหลายครั้ง เมื่ออายุสิบเก้าเขาได้เข้าเมืองหลวง เพียงแต่สองครั้งแรกสอบไม่ผ่าน หลังกลับบ้านยังพากเพียรศึกษา ครั้งนี้สอบได้อันดับหนึ่งก็ถือว่าสมปรารถนา แต่นับจากตอนที่เขาเข้าเมืองหลวงครั้งที่สามเพื่อสอบขุนนาง ก็เริ่มมีคนบอกว่านิสัยของเขาเปลี่ยนไปมาก”

จิ้งหลินถาม “เปลี่ยนไปอย่างไร”

“ไม่รู้” ซางจิ้นพูดแล้วหันกลับตา “ในระหว่างทางไม่สะดวกจะตรวจสอบรายละเอียด แต่ในเมืองหลวงต้องมีคนรู้แน่นอน”

หลังพูดจบคล้ายว่าเขาหลับลึกและไม่เอ่ยปากอีก

จิ้งหลินจึงจ้องผนังนิ่งๆ และเงยไปกระแทกฟ้าสาง

เมืองหลวงตั้งอยู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ เมื่อล่องเรือตามแม่น้ำไม่เกินครึ่งเดือนก็จะเดินทางไปถึง ในแดนจตุ้ยยังไปทางตะวันตก กองแบ่งแยกเขตแดนยิ่งค่อยๆ หนาแน่น เทพผู้ดูแลมากหน้าหลายตาได้รับการจัดสรรพื้นที่ในความดูแลใกล้กัน ปีศาจระดับล่างถึงชั้นยากจะข้ามผ่านเขตอาคมขวางกัน

แม้จิ้งหลินกับซางจี้จะยังไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่กัน แต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการที่แนะนำวิธีใช้ปราณวิญญาณให้แก่ซางจี้ หลังผ่านไปครึ่งเดือน ซางจี้ยังไม่ถืองแท่นเคล็ดลับ เรือก็ถึงฝั่งเสียแล้ว

ตอนที่จิ้งหลินลงจากเรือ สภาพอากาศกำลังร้อนระอุ เมืองหลวงเปิดรับขุนนางในราชสำนักจากทั่วทุกสารทิศ ถนนหนทางเป็นระเบียบเรียบร้อยและเต็มไปด้วยความคึกคัก เรือโดยสารในท่าเรือมีขนาดค่อนข้างเล็ก ด้วยมีเรือมังกรสูงใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ การสัญจรทางน้ำเป็นระเบียบ ผู้คนส่งเสียงอึกทึก ทอดตามองไกลออกไป นึกไม่ถึงว่าจะมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด สิ่งที่มองเห็นล้วนเป็นห่อหุเรือนสูง และสามารถเห็นวังหลวงกว้างใหญ่ตั้งตระหง่าน

ซางจี้ส่งเสียงหัวเราะออกมา เขาหันมองรอบด้าน เพียงรู้สึกละอายใจที่เรียกว่าวังเทพจิวเทียนก็หาได้มีความพิเศษใด จะเทียบกับความอึกทึกทั้งเช้าและเย็นในภพมนุษย์ได้เช่นไร บรรดานางรำเดินขวัไช่ว ล้วนมีมือสวมกำไลทอง ขาห้อยกระพรวนเงิน ยามก้าวย่างพร้อมสายลมพัดจะได้ยินเสียงกระทบกระຈังใส คนเป่าขลุ่ยเดินตามท้องถนน ชวนให้เหล่านางรำซึ่งเดินผ่านมาร่ายรำงดงาม ผ้าโปร่งหลากสีพลิ้วไหวในอากาศ

กว้างใหญ่ตั้งภูเขามีนปี หล่อเลี้ยงความสมบูรณ์ให้พันราชาวศ์สุขสันต์ สถานที่แห่งนี้อยู่ในความดูแลของเทพธิดาเชิงเยว่แห่งแดนจิ๋วเทียนนางมีอายุชั้ยเทียมฟ้า ดวงจิตหลอมรวมกับดิน ทั้งคงอยู่ในทุกหนแห่ง และ

อัศจรรย์มีอาจมองเห็น ในวันที่จวินฟู่จิวเทียนจวินก่อตั้งศกใหม่ของทั้งสาม
ภพ แม้ไม่เห็นร่องรอยของเทพธิดาเชิงเยว่ จวินฟู่กลับยังคงประคองป้ายชื่อ
นาง ให้เกียรติเชกเช่นอาคันตุกะได้บัลลังก์ ต่อให้เป็นจิ้งหลิน ก็ไม่เคยพบนาง
เช่นกัน

ทั้งสองหาโรงเตี๊ยมสำหรับเข้าพัก และโชคร้ายเจอปีศาจเข้าอีก
จนได้ เพียงแต่ต่างกับที่อื่นตรงที่ปีศาจในเมืองหลวงล้วนเป็นปีศาจระดับสูง
เทียมฟ้า

เมื่อซางจี้ก้าวข้ามประตูเข้าไปด้านใน พลันเห็นพดชนนกดี้ดราง
ลูกคิดเบาๆ ลูกคิดนั้นหลอมขึ้นจากทองคำ ผังอัฏมุณีตามขอบ จนกลืนอายุ
ล้ำค่าล้นทะลัก แก้วแก่นี้ยังอย่างจงหอง นั้วขาวราวกับขึ้นหยกสวมแหวน
หลายวง แต่ละวงผังอัฏมุณีใหญ่เท่าไข่นกพิราบ นางสวมอาภรณ์หรูหรา
งดงาม หางขนปุยเก๋หางส่ายไหวอย่างอ่อนคลายอยู่ข้างขา

ซางจี้เคยเห็นปีศาจจิ้งจอก แต่เพิ่งเคยเห็นปีศาจจิ้งจอกเก๋ทาง
ครั้งแรก

นั้วระหงของแก้วแก่นี้จับมัด ดวงตาที่เผยให้เห็นความงดงาม
เย้ายวนมองทั้งสองชั่วครู่ ก่อนนางจะพูดอย่างเกียจคร้าน “ห้องชั้นดีมุกทอง
ห้าสิบเม็ด ร้านนี้แพงไม่รับต่อราคา จ่ายไหวเชิญท่านเลือกตามสบาย จ่าย
ไม่ไหวรีบไปหาที่อื่นเสีย ที่นี่ไม่ต้อนรับเสียจาก”

สองนั้วของซางจี้ลากออกไปตามหน้าโต๊ะเก็บเงิน มุกทองกับอัฏมุณี
ร่วงดัง ‘กริ้งกริ้ง’ กองเป็นเส้นยาวสดใสดงามบนหน้าโต๊ะ

แก้วแก่นี้ไม่แม้แต่จะมอง นางยกพดชนนขึ้นกึ่งหนึ่ง แต่กลับ
พิจารณาซางจี้แทน เอ่ยว่า “คิวตาน่ามอง ลูกตาแฝงความอีกเหมิ ผิดหนึ่งนี้

ตีนัก ในหมู่ปีศาจรูปโฉมเช่นนี้ได้เปรียบเป็นอย่างยิ่ง ไม่ต้องรีบร้อนจ่ายเงิน
ลำพังผิวหน้านี้ก็คุ้มค่าที่พี่สาวจะออกเงินพาเจ้าเที่ยวเล่นให้ทั่วเมืองหลวง
ผิวขวานवलสุภาพนอนอมอะไรนั่นมิใช่ของหายาก ที่ต้องการก็คือคนอย่าง
เจ้าซึ่ง...” นางกึ่งพึมพำ แล้วพลันโน้มตัว “ได้เท่าช่างคล้ายคลึงจักรพรรดิคราม
แห่งทิศอุดร”

ซางจี้ไม่รู้ว่า ‘จักรพรรดิครามแห่งทิศอุดร’ ผู้นี้เป็นใครกันแน่ แต่
จึงหลินกลับเลิกคิ้วเล็กน้อย แล้วมองไปทางเก้าแก่เนี้ย

เก้าแก่เนี้ยส่งเสียงฮิแผ่วเบาคำหนึ่ง “เจ้าดวงดีไม่เบา ชำนิยมหน้าตา
แบบจักรพรรดิครามอยู่พอดี อนุญาตให้เจ้ากินเปล่าดื่มเปล่า ขึ้นไปเลือกห้อง
เองเถอะ”

นางพุดจบก็ไม่สนใจคนอีก เพียงถือพัดเดินเข้าด้านใน ปล่อย่ม่าน
ลงแล้วไปเล่นไฟฟ้าไหม¹

จึงจอกน้อยประคองภาตรอรับใช้อยู่ด้านข้าง พลังกระดิกหูและสาย
หางไปมา อึ้งเท่าเด็กชนบทยที่ไม่สวมรองเท้าเหยียบย่างอยู่บนพรมขนสัตว์
สีแดงอย่างคล่องแคล่ว แต่กลับมีใบหน้าขาวสะอาดแก้มแดงดั่งลูกท้อ และ
ดวงตารูปเมลิ็ดซิงดูเฉลิยวฉลาด เขาเลิกม่านทำความเคารพ ก่อนพุด “เชิญ
คุณชายทั้งสองตามเข้ามา”

ซางจี้เดินตามเข้าไปด้านใน ชั้นบันไดกว้าง การตกแต่งทั่วทุกหนแห่ง
ล้วนงดงามล้ำค่า เขาชะลอฝีเท้าหลายก้าว จนเดินเคียงข้างจึงหลิน

จึงหลินพุดเสียงเบา “เมื่อครั้งยังไม่ได้ก่อตั้งแดนจิวเทียน มังกรคราม
กับหงส์ต่างครอบครองดินแดนทางเหนือ ภายหลังหงส์ลงได้ เพื่อร่วมมือกับ

¹ ไฟในยุคโบราณของจีน มีลักษณะเป็นไฟกระดาดทรงยาว ทำจากผ้าไหม แต่ละประเภท
มีชื่อเรียกและวิธีการเล่นแตกต่างกัน

สำนักจิวเทียนด้านทานมาร มีเพียงมังกรครามตั้งตระหง่านอยู่ทิศเหนือโดย
ไม่ยอมจำนน เขามีปีศาจระดับสูงได้บัญชาจำนวนนับไม่ถ้วน ล้วนเรียกขาน
เขาด้วยความเคารพว่า 'จักรพรรดิคราม' หลังสิ้นมังกรคราม นาม 'จักรพรรดิ
คราม' ตกอยู่ในมือปีศาจระดับล่าง และได้เพิ่มคำว่า 'ทิศอุดร' เข้าไปเพื่อระลึก
ถึงเกียรติศักดิ์

“ตายก็ตายไปแล้ว” ขางจี้พูด “ฉายนามยกให้คนอื่นเล่นสนุกไม่ได้
เสียหรือ”

จิ้งหลินเอ่ย “ไม่ได้”

ขางจี้เหลือบตามาด้านข้าง “เทพเซียนสอดมือกระทั่งเรื่องนี้เสีย
หรือ”

จิ้งหลินก้าวเท้าขึ้นไปบนชั้นบันได เขาชะงักเล็กน้อยก่อนพูด
“เทพเซียนไม่สอดมือ”

ขางจี้ถาม “เช่นนั้นมังกรนั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับเจ้า สหายของหลี่หรง
หรือ”

จิ้งหลินเดินถึงหน้าประตูก่อนแล้ว จิ้งจอกน้อยผลึกประตูต้อนรับ
เขากลับเหม่อลอยชั่วคราว ขางจี้ที่อยู่ด้านหลังจึงใช้แผ่นอกดันเขาเข้าประตู
จากนั้นจิ้งจอกน้อยจึงปิดประตูจากไป

จิ้งหลินกล่าว “เขาไม่เกี่ยวข้องกับข้า และไม่ใช่อภัยของหลี่หรง”

ขางจี้เพียงร้อง “อ้อ” คำเดียว ทั้งไม่ซักไซ้และไม่ตอบทสทนา เขา
ก้าวออกจากด้านหลังจิ้งหลิน รินน้ำชาให้ตัวเอง หลังรออยู่ครู่หนึ่ง จึงได้ยิน
เสียงจิ้งจอกน้อยหลายคนที่ยืนอยู่นอกประตูพูดด้วยความยินดี “โน่นน้ำพุร้อน
ที่ลานทิศเหนือเตรียมสุราไว้เรียบร้อยแล้ว หากคุณชายทั้งสองสนใจ สามารถ
ไปคลายร้อนที่นั่นได้ทุกเวลา”

ภายในห้องเจียบสนิท ผ่านไปชั่วครู่ซางจี้จึงเปิดประตูออกไป เดินลง
บันไดไปเที่ยวเล่น ก่อนจาก เขาโยนลูกทองให้หนึ่งในนั้น แล้วพูด “เจ้ามา
นำทางให้ข้า ที่เหลือรอปรรณวัตถุอยู่ที่นี้ อีกเดี๋ยวเขาจะตามไปเอง”

จึงจอกตนหนึ่งรับลูกทองไว้ แล้วเดินตามซางจี้ หลังที่เหลือรออยู่
ครู่ใหญ่ ก็ได้พบจิ้งหลินซึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วเดินออกมาตามคาด แล้ว
มุ่งหน้าไปชำระกาย

จึงจอกน้อยตนนี้มีชื่อว่าสี่เหยียน ปีนีเพิ่งอายุร้อยปีต้นๆ แก่แก่เนี้ย
เลี้ยงไว้ซ่างกายมาตลอด เขาบอกเล่าสถานที่ที่เขยเล่นในเมืองหลวงให้ฟัง
อย่างไม่ปิดบัง เนื่องจากซางจี้ใจกว้างมือเดิบ และมีหน้าตาหล่อเหลา อีกทั้ง
ปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างตรงไปตรงมา ด้วยเหตุนี้เอง ในระหว่างเดินมาด้วยกัน
สี่เหยียนจึงเรียกไม่หยุดว่า ‘พี่ใหญ่’ ‘พี่ใหญ่’ และลดความระมัดระวัง

ซางจี้ถามเปรยๆ “เมื่อครูได้ยินเค้าแก่แก่เนี้ยพูดถึง ‘จักรพรรดิครามแห่ง
ทิศอุดร’ จักรพรรดิครามแห่งทิศอุดรผู้นี้เป็นใคร”

“พี่ใหญ่ไม่รู้หรือ” สี่เหยียนเตี้ยกว่าซางจี้มาก เขาประคองสินค้าเดิน
ตามอยู่ด้านหลัง พลงโยกศีรษะพูด “แต่ก็ไม่น่าแปลกใจ พี่ใหญ่คงอาศัยอยู่
ทางตะวันออกมานานปี จดจ่อกับการบำเพ็ญตะบะ ไม่ฟังเรื่องอื่นใด หากจะ
กล่าวถึงจักรพรรดิครามแห่งทิศอุดรผู้นี้ เขามีชื่อเสียงมากในหมู่ปีศาจ กระทั่ง
เค้าแก่เนี้ยของข้ายังนับถือมานานหลายปี ยามพูดถึงวีรกรรมของเขาเป็นต้อง
ยกพัดปิดบังและหลั่งน้ำตา”

“วีรกรรมอะไร” ซางจี้เอ่ย “เล่ามาให้ฟังที”

“จักรพรรดิครามอาศัยอยู่ทางเหนือและตั้งตนเป็นจักรพรรดิ ปฏิเสธ
ที่จะร่วมมือกับจิ๋วเทียนจวินถึงสามครั้งอย่างไม่ยอมจำนน เพราะเขาใช้กำลัง

ของตนรวบรวมปีศาจทางเหนือ ต่อกรกับทะเลโลหิตมาเนิ่นนาน และไม่ยอม
อยู่ใต้อาณัติใคร ด้วยเหตุนี้จึงไม่เข้าร่วมพันธมิตรทั้งหกครั้งของสำนักจิวเทียน
เฮ้อ จะว่าไปก็แปลก ตอนนั้นสำนักจิวเทียนเป็นขั้วอำนาจอันดับหนึ่งของ
ฟ้าดินแล้ว บุตรชายทั้งแปดได้บัลลังก์จิวเทียนจวินล้วนมีชื่อเสียงโด่งดัง
ใต้บัญชาจักรพรรดิครามแม้จะมีปีศาจมากฝีมือ แต่หากเป็นปรปักษ์กับ
สำนักจิวเทียนจริง เกรงว่าจะเสียหายทั้งสองฝ่ายมากกว่า”

“เช่นนั้นก็ปล่อยให้เสียหายทั้งสองฝ่ายไปสิ” ซางจี้กลอกตาพิงราว
ระเบียง จากนั้นหรีดด้วยแสงตะวัน सदส่อง พูดว่า “จิวเทียนจวินอะไรนั่น
อาศัยการร่วมมือด้านทานมารเป็นข้ออ้าง กลืนกินอำนาจทั่วทุกสารทิศ ฟัง
อย่างไรก็ไม่เชื่อนั่นอริยชนผู้มีปวงประชาในหัวใจ ในเมื่อคนผู้นี้สามารถ
ดำรงตำแหน่งผู้ปกครองร่วมแห่งฟ้าดิน เช่นนั้นจะมีอะไรที่จักรพรรดิคราม
ทำไม่ได้ แทนที่จะถูกคนอื่นใช้งาน มิสู้มีอิสระให้ถึงที่สุด”

สี่เหยียนยืนหุบออกจากกองสินค้า พุดด้วยความตกใจ “พี่ใหญ่ ท่าน
รู้ได้อย่างไรว่าจักรพรรดิครามคิดเช่นนี้! ถ้าแกเฝ้าบอกว่าแม้เขาไม่ยอม
จำนนให้สำนักจิวเทียน แต่ก็คอยยืนหยัดอยู่ในพื้นที่อันตรายทางเหนือตั้งแต่
ต้นจนจบ ไม่เคยยอมให้มารร้ายย่างกรายข้ามมาสักครั้งก้าว เพียงแต่ตอนหลัง
ทะเลโลหิตสงบลง สำนักจิวเทียนเปลี่ยนชื่อเป็นแดนจิวเทียน จิวเทียนจวิน
กลายเป็นผู้ปกครองร่วมแห่งฟ้าดินและจวินผู้ผู้มีฐานะสูงสุด ทุกคนได้รับการ
ตรวจวัดตามผลงาน จักรพรรดิครามยังคงอาศัยอยู่ทางเหนืออย่างไม่ใส่ใจ
จิวเทียนจวินจนปัญญา จึงส่งซาเกอจวินหลี่หรงลงมายังภพมนุษย์เพื่อ
เกลี้ยกล่อม ช่วงแรกเริ่มทั้งสองฝ่ายมิได้โกรธแค้นกัน เพียงหารือกันด้วยจิตใจ
อันสงบ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ ซาเกอจวินหลี่หรงจึงแตกหักกับเขา และเปิด
ศึกใหญ่กับจักรพรรดิครามในพื้นที่ทางเหนือ...” เขาหุบหูเอ่ย “ถ้าแกเฝ้า

บอกว่า ต้องเป็นเพราะหลีหรงใช้อุบายบางอย่าง มิฉะนั้นอาศัยตะบะของเขา ในตอนที่ยังมีได้ก้าวเข้าสู่ขั้นต้าเจิงจะสามารถต่อกรกับจักรพรรดิคราม ได้อย่างไร”

“จากที่เล่ามา” ขางจี้กล่าว “จักรพรรดิครามต้องพ่ายแพ้ให้แก่ หลีหรงเป็นแน่”

“หลีหรงยังขอดเกล็ดขูดเส้นเอ็นตามคำสั่ง” สีเหยียนเอ่ย “แดนจิวเทียน สะบัดเชื้อสายมังกร นับแต่นั้นผ่านมานานหลายปี ก็ไม่เคยมีมังกรปรากฏ บนโลกนี้อีก”

คาดไม่ถึงว่าขางจี้กลับหัวเราะออกมา เขาพูด “เกรงว่ามีเพียงการ ขูดรากถอนโคน จึงจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างสบายใจ”

“แต่ก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้นด้วยเหตุนี้” สีเหยียนพบกับร้าวระเปียง แล้วเอียงศีรษะกอดขมน้ำตาลบั้น

“เรื่องประหลาด?”

“ปัจจุบันในเทพปรณัมบันทึกว่า หากจะกล่าวถึงผลงานการศึกอัน เกียรติเกร ซาเกอจวินยอมถูกจัดอยู่อันดับหนึ่ง แต่หากจะกล่าวถึงบุญกุศล ไร้ขอบเขต หลินซงจวินควรได้ที่หนึ่ง เพราะตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุทะเลโลหิต เขา ก็ออกเดินทางไปทุกหนแห่งในจิงตู ล้วนกล่าวขานว่า ‘พาดพิงปีศาจกำจัด มารเป็นต้องเห็นเยียนเจวียน’ ได้กระปีเยียนเจวียนของเขามีทั้งผีและเทพ แม้ ฉายานามจะไม่ปรากฏไอสังหาร แต่กลับกวัดแกว่งกระบี่อย่างคล่องแคล่ว ทว่าเขาสามารถแยกแยะดีชั่ว ทั้งไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ และไม่เคยเป็นภัยต่อ ปีศาจดี” สีเหยียนกล่าว “หากจะแปลกก็แปลกที่จักรพรรดิครามถูกหลีหรง สังหาร หลินซงจวินทั้งเป็นพี่น้องของหลีหรง และได้มีความสัมพันธ์ได้กับ จักรพรรดิคราม แต่กลับได้ยินว่าทั้งสองแยกย้ายคนละทางไม่ข้องเกี่ยวกับอีก

ด้วยเหตุนี้ กลายเป็น 'จวินเลนไม่พบจวินเลน' ซึ่งเล่าลือไปทั่วจั้วเทียนที่แปลกที่สุดคือ หลังจากนั้นหมูปี่ศาจในจตุสดมภ์เสียผู้นำ ต่างตั้งตัวเป็นราชาและเรียกตนว่าจักรพรรดิ แต่ขอเพียงเป็นผู้ที่ชานานนามตนว่า 'จักรพรรดิคราม' กระบี่เยียนเฉียนจะประหารโดยไม่ละเว้น นานวันเข้า จึงไม่มีใครกล้าเรียกตัวเองว่าจักรพรรดิครามอีก ที่หลินชงจวินรักษาทะกบฏจักรพรรดิครามไว้ แก่แก่เนี้ยบอกว่า นับเป็นบุญคุณ เพียงแต่คาดไม่ถึงว่าในภายหลังเขาจะสังหารจวินฟู ท่ามกลางโชคชะตาที่มีอาจคาดคะเน ก็ถือได้ว่าแก้แค้นแทนจักรพรรดิครามแล้ว”

ช่างจี้คาดไม่ถึงถึงสักนิด “พวกเขาสองคนรู้จักกันหรือ”

หาู้ไม่ว่าสี่เหยียนจะสายหน้า แล้วพูดอย่างประหลาดใจเช่นกัน “ไม่รู้จักกัน ได้ยินว่าหลินชงจวินไม่เคยพบหน้าจักรพรรดิครามสักครั้ง ในระหว่างศึกทะเลโลหิตเคยมีช่วงเวลานึงต่อสู้ด้วยกัน เพียงแต่แก่แก่เนี้ยบอกว่า วันนั้นมีกองทัพขับพันอาชานับหมื่น หลินชงจวินกับจักรพรรดิครามไม่รู้จักกันและกัน มีเพียงยามเคลื่อนย้ายทหารสั่งการขุนพลที่เคยเดินเฉียดผ่านข้างกาย นอกเหนือจากนี้ มิได้มีความสัมพันธ์ใด”

บทที่ 41

สงสัย

ขณะที่ซางจี้ยังคงสงสัย หลวงจิ้นจู้ยซานก็ออกจากคุกจួយแล้ว เขาถือไม้เท้าเดินเพียงไม่กี่ก้าว ก่อนถูกคนตึงคอเสื้อด้านหลัง เขาไม่ต้องหันกลับ ก็ได้ยินเสียงตงจวินตามคาด

“ข้าต้องการไปยังทะเลโลหิต แต่ถูกสุนัขเฝ้าประตูนั้นขวางทาง! เขายอมให้เกียรติเจ้าหลายส่วนมาแต่ไหนแต่ไร จึงต้องรบกวนเจ้าออกเดินทางไปกับข้าสักรอบ”

“อยู่ดีๆ เจ้าจะไปทะเลโลหิตทำไม” หลวงจิ้นจู้ยซานขมวดคิ้วหมุนตัวกลับ

ตงจวินเดินเชื่องช้าดูอย่างเท้าระหว่างหมู่เมฆ เอ่ยว่า “ไม่ได้พบหลี่หรงมานาน ในใจคิดถึงยิ่งนัก”

“ไปปดมดเท็จ” หลวงจิ้นจู้ยซานสะบัดแขนเสื้ออยากจะเดินจาก

“โอ้ ข้าก่อน” ตงจวินอ้อมมาด้านหน้าหลวงจิ้นจู้ยซาน ไม่ยอมให้เขาเดินหนี “ข้าคิดถึงพี่น้องนั้นผิดตรงไหน ไฉนเจ้าต้องแตกคอกับข้าอีกแล้ว

รีบไปกับข้าเถอะ ข้ามีเรื่องสำคัญจะสอบถาม”

“ร่างหลี่หรงจมอยู่ในทะเลโลหิต ดวงจิตลงไปยังภพมนุษย์ เจ้าถามใคร? เจ้าคงอยากก่อปัญหาอีกครั้งมากกว่า!”

“ข้าทำทุกอย่างตามกฎหมายแต่ไหนแต่ไร อยู่ในกฎระเบียบยิ่งกว่าเจ้าเสียอีก เมื่อครู่เจ้าบอกว่าดวงจิตของเขาลงไปยังภพมนุษย์ ข้าไม่เคยได้ยินจวินซางพูดเรื่องนี้มาก่อน” ตงจวินแสดงกิริยาครุ่นคิด “ข้าไปหาหลี่หรงเพราะมีเหตุจำเป็นจริงๆ”

หลวงจิ้นจู้ซานเห็นเขาไม่เหมือนเสแสร้ง กำลังเลเล็กน้อย สุดท้ายจึงยอมพาเขาไป หลังศึกทะเลโลหิตปิดฉาก ทะเลโลหิตก็ถูกสะกดไว้ได้ถูกจยหุน โดยมีกองทัพเกราะแดนเมฆาสามพันนายคอยเฝ้า หลวงจิ้นจู้ซานในฐานะหัวหน้าเลขาธิการของคุกกุยหุน มีฐานะต่ำกว่าเพียงหลี่หรงซึ่งเป็นเทพสะกด พอมีเขานำทาง ตงจวินยอมเข้าออกได้โดยง่าย

จะโทษเทพเฝ้าประตูว่าเข้มงวดมิได้ ด้วยฐานะของตงจวินเป็นที่ถกเถียงมาแต่ไหนแต่ไร เพื่อหลีกเลี่ยงการกระตุ้นให้เกิดความสงสัย เขาไม่ควรเข้ามาในที่แห่งนี้เลย และเพราะเหตุนี้เอง หลวงจิ้นจู้ซานจึงเชื่อว่าเขามีเหตุจำเป็นจริงๆ

ทั้งสองเดินลงไปตามบันได ผนังสีดำเต็มไปด้วยลวดลายคาถาสยบมารสีทอง แสงสีทองสลัวไหลเวียนตามอักขระคาถาแน่นขนัด ไม่ต้องพูดถึงปีศาจ ต่อให้เป็นมารร้ายทั่วไปยังไม่อาจเดินทางสายนี้ได้อย่างมั่นคง ร่างจริงตงจวินน่ากลัวนัก ในเวลานี้ยังรับรู้ได้ถึงความเจ็บปวดทิ่มแทงฝ่าเท้า ตำแหน่งสำคัญที่สุดคือศูนย์กลางคาถา บนนั้นปักดอกหนักปกคลุมด้วยน้ำค้างแข็งเล่มหนึ่งไว้ ซึ่งก็คือดอกพั่วเจิงของชาเกอจวิน

ตงจวินล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากแขนเสื้อตน แล้วปิดปากกับจมูกตอน

เดินผ่านหอพักพัวเจิง เขาเริ่มรู้สึกไม่สบายขึ้นมาแล้ว เพราะหอเล่มนี้มีไอสังหารพวยพุ่งและดูร้ายห้าวหาญ เพียงเข้าไปใกล้สักเล็กน้อยก็ชวนให้ขวัญหนีดีฝ่อ

หลวงจีนจู้ชานเห็นเขาใช้ผ้าเช็ดหน้าปิด ก็ส่งเสียง “เฮอะ” เบาๆ กะทันหัน “เพราะเจ้าทำแบบนี้ ข้าถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ หลายวันมานี้ข้าครุ่นคิด ข้าแล้วข้าเล่า รู้สึกว่าคนผู้นั้นช่างคุ้นเคย ตอนนั้นเห็นกิริยาของเจ้า... เขากำลังเลียนแบบพฤติกรรมของเจ้าจริงๆ! รูปโฉมปลอมของเขากลายเป็นมีดวงตาดอกท้ออีกครั้ง หากมีตะบะล้าลิกยากจะหยั่งด้วย ก็เท่ากับว่าเป็นตัวเจ้าเอง มิใช่หรือ!”

“ต้นเหล็กออกดอก¹ ไม่น่าเชื่อว่าเจ้าจะรู้จักสังเกตรายละเอียดแล้ว” หลังเดินพ้นหอพักพัวเจิง ตงจวินก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อ กล่าวว่า “เขาคอยเลียนแบบข้ามาแต่เดิมที แม้มิใช่ทุกอริยาบถ แต่กลับเลียนแบบส่วนที่ดึงดูดให้คนอื่นสงสัยได้เหมือนเจ็ดแปดส่วน เจ้าคิดดูเถาะ หากวันหน้าเขาก่อเรื่องชั่วร้ายสะเทือนฟ้าดินอะไรขึ้นมา แล้วมีคนปัญญาที่อหิวร้นคนไหนรายงานเบื่องบน ถึงเวลานั้นข้าคงไม่อาจพุดให้กระจ่าง”

“โลกหล้านี้ไม่มีเรื่องใดที่เจ้าจะพุดให้กระจ่างไม่ได้” หลวงจีนจู้ชานหยุดฝีเท้า กระดานหินใต้เท้าทั้งสองสิ้นสุดแล้ว เบื้องหน้าคือทะเลโลหิตแดงฉานที่มีคลื่นโหมกระหน่ำ ใบหน้าคนจำนวนนับไม่ถ้วนไหลวนอยู่ในนั้น ข้างหูล้วนเป็นเสียงกรีดร้องโกลัตตาย

“เขาเป็นหมูหรือ” ตงจวินพุดเสียงเบา “หนวกหูขนาดนี้ ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะนอนหลับมาห้าร้อยปี! หากเป็นข้า คงด่ามารดาและเลิกทำไปแล้ว”

“วันนั้นเขาได้รับบาดเจ็บสาหัส การหลับใหลที่นี้เป็นเรื่องเหนือความ

¹ ต้นเหล็กออกดอก เป็นสำนวน เปรียบเปรยถึงเหตุการณ์ที่หาดูได้ยาก หรือยากจะเกิดขึ้น

คาดหมาย” หลวงจิ้นจ้ยซานขว้างไม้เท้าออกไปทีเดียว พลันเห็นแสงทองระเบิดออกเป็นทางเดินแคบสายหนึ่ง เขาย่างเท้าลงบนนั้นแล้วพูดต่อ “กระบี่เยียนเฉียนตรงทะลุหน้าอก หลินชงจวินลงมืออย่างเอาจริงเอาจังโดยแท้”

“จะว่าไปก็น่าแปลก ข้าเองมีคำถามบางอย่างที่ข้องใจมานานับร้อยปี” ตงจวินเดินตามหลังพลางพูดซ้ำๆ “หากจะหลอกเด็กน้อยเรื่องสิ่งชั่วร้าย สิ่งร้ายก็ช่างเถอะ พอดิคิดว่าจิ้งหลินถือกระบี่พิทักษ์มรรคามาเนิ่นปี สิ่งที่ร้ายกาจที่สุดก็คือนิสัย นั่นไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหลินชงจวินผู้มีสัตย์รูปเป็นกระบี่ เหตุใดเขาจึงเปลี่ยนไปฉับพลัน กระทั่งหลิตรงยังแทงได้ลง วันนั้นเลือดกระเซ็นทั่วพื้น เคราะห์ดีที่่านพอนอนหลับอย่างสงบ มิฉะนั้นต้องกลายเป็นละครพอลูกแตกหักจากใหญ่ น่าตื่นเต้นกว่าพี่น้องแตกหักมากนัก”

“เจ้ามันพูดจาไม่รู้กาลเทศะ! คำพูดเช่นนี้ยังกล้าพูด” หลวงจิ้นจ้ยซานหันกลับมาตำหนิ “หากมิใช่เพราะสิ่งชั่วร้ายสิ่งร้าย หรือจะเจอดีเข้าให้แล้ว เขาสังหารบิดาสังหารพี่ชาย บุญกุศลในอดีตถือเป็นโมฆะ กลายเป็นมารร้ายไปแล้ว”

ตงจวินใช้พัดเคาะปาก เอ่ยว่า “สนทนาฆ่าเวลาเท่านั้น ไยต้องถือเป็นเรื่องเป็นจัง”

หลวงจิ้นจ้ยซานฟังดังนั้นจึงยอมเลิกรา เขาหยุดฝีเท้าแล้ว เบี่ยงกายเปิดทางให้ตงจวิน ตงจวินเห็นว่าทางออกไปไม่กี่ก้าวมีแท่นสร้างจากหินดำ และมีซาเกอจวินหลิตรงนอนอยู่บนนั้น

ตงจวินเดินวนรอบหนึ่ง ถามว่า “วันนั้นข้าไม่ได้ดูให้ชัด หลังจิ้งหลินแหลกละเอียด หลิตรงเป็นคนเก็บกวาดหรือ”

“ไม่ใช่” หลวงจิ้นจ้ยซานตอบ “ตอนนั้นหลิตรงบาดเจ็บสาหัสยากจะเคลื่อนไหว อีกทั้งสติพร่าเลือน เรื่องราวหลังจากนั้นล้วนมอบให้ปราชญ์อื่น

เป็นคนจัดการ”

พัดจีบของตงจวินคลี่ออก เขากล่าว “ข้าได้ยินว่าปราชญ์หนึ่งติดตามข้างกายจวินช่างตั้งแต่เมื่อครั้งสำนักจิ๋วเทียน เกรงว่าจะมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับจิ่งหลิน?”

หลวงจีนจู้ซานไม่โง่ จึงพูดทันที “หรือเจ้าจะสงสัยว่าเขาแอบลงมืออะไรลับหลัง คำพูดนี้เกี่ยวพันถึงท่านทั้งหลายแห่งจิ๋วเทียน จะพูดส่งเดชไม่ได้ ที่สำคัญปราชญ์หนึ่งไม่ได้คบหากับจิ่งหลินเป็นการส่วนตัว ครั้งที่จิ๋วเทียนจวินยังอยู่ เขาเคยถวายคำแนะนำให้ท่านจิ่งหลินที่ไม่ยอมเป็นมิตรกับคนอื่นอยู่หลายครั้ง”

“เป็นเช่นนั้น” ตงจวินเต็มเปี่ยมด้วยความสนุกสนาน ไม่รู้เหตุใดเขาจึงพูดกลัวหัวเราะ “เป็นเช่นนั้นค่อนข้างสนใจ เจ้าบอกว่าดวงจิตหลี่หรงลงไปยังภพมนุษย์ หมายความว่าเขาลืมเลือนอดีตและดวงจิตกำลังฝาดานเคราะห์?”

“มิจิต เหตุการณ์จิ่งหลินครั้งนั้นทำร้ายเขาอย่างแสนสาหัส เกรงว่าก่อนเขาจะหลับไหล คงกระจำง้างว่าตนต้องเกิดความอาฆาตเป็นแน่ จึงเลือกที่แห่งนี้ ซึ่งสะดวกต่อการฝาดานเคราะห์ สิ่งที่เราเรียกว่ามารในใจยากจะกำจัด มีผู้ลืมนานทุกสิ่ง โถมตัวเข้าสู่ภพมนุษย์ ประสบทุกข์แปดอีกครั้ง จากนั้นบรรลุดและกลับสู่กายแท้” หลวงจีนจู้ซานตอบ

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ย่อมหมายความว่าบัดนี้เขาควรอยู่ในจตุ ด้วยอำนาจในตำแหน่งของเจ้า รู้หรือไม่ว่าเขาไปเกิดยังแห่งหนใด”

“เขาเข้าสู่ขั้นต่ำเฉิงแล้ว” หลวงจีนจู้ซานกล่าว “คนนอกจะสามารถสืบเสาะเรื่องของเขาได้อย่างไร เขาลืมทุกสิ่งจนหมดสิ้น ลงไปยังภพมนุษย์เพื่อค้นหาความรู้แจ้งอื่น ย่อมไม่ต้องการให้พวกข้าติดตามดู ตกลงว่าเจ้าอยากถามอะไรเขากันแน่ คอยอีกไม่กี่ร้อยปี ไม่แน่ว่าจะสามารถเฝ้ารอถึง

วันนั้น”

“ข้าจะเฝ้ารอเขาไปไย แม้ข้าน้อยจะเป็นขุนนางว่างงาน แต่ก็มีน้ำใจ และจริงใจ จึงทนอยู่เฉยไม่ได้เป็นที่สุด!” แวตตางจวินกวาดผ่านใบหน้า ยามหลับของหลี่หรง “แค่ระยะนี้ข้ามีเรื่องไม่เข้าใจ เดิมทีอยากจะถามเขา สักหน่อย”

“เรื่องใด” หลวงจิ้นจู้ซานกล่าว “หากเป็นเรื่องหลินชงจวิน ขอเตือน เจ้าว่าอย่าคิดสอดมือ บัดนี้จวินช่างโดดเด่นเดี่ยวดาย ทุกคราวเมื่อเอ่ยถึง เหล่าพี่น้องเป็นต้องโศกเศร้าและพาลโมโหคนอื่นเสมอ ไฉนเจ้าต้องกวนน้ำ ให้ขุ่นให้จงได้!”

“กังวลอะไร” ตงจวินหุบพัดหมุนตัวกลับ “ข้าพูดเมื่อไรว่าจะสอดมือ เรื่องนี้พระเจินฝอเป็นผู้บัญชาการ หลี่หรงเป็นคนรายงาน ที่มีประจักษ์พยาน มากมาย มีคำพอให้ข้ารู้ข้อเสียที่ไหน”

“เท่านี้ก็จบแล้วหรือ” หลวงจิ้นจู้ซานเห็นว่าเขาแค่มาเดินวนรอบ หนึ่ง ความโกรธก็พลุ่งขึ้นในใจ “เจ้าหลอกบิดา! ครั้งหน้าหากกล้าทำเช่นนี้อีก ข้าจะตีสจนเจ้าฟันร่วงเต็มฟัน!”

ตงจวินหัวเราะเยาะอย่างต่อเนื่อง และบ่ายเบี่ยงไม่ตอบ

กว่าจิ้งหลินจะกลับห้องก็มืดแล้ว ซางจี้คล้ายรออยู่นาน พอได้ยิน เสียงเขาเปิดประตูจึงหันกลับมามอง ทั้งสองประสานสายตากันในชั่วพริบตา ซางจี้พลันรับรู้ได้ถึงอุณหภูมิความขึ้นบนผิวกายจิ้งหลิน จากนั้นสายตา ทั้งสองก็เบี่ยงออกจากกันอย่างรวดเร็ว

ซางจี้พูด “ลู่อุ่นพักอยู่ที่ถนนจงหัวเป็นการชั่วคราว”

ปลายผมจิ้งหลินมีน้ำหยด เขาเพียงส่งเสียง “อืม” คำหนึ่ง ซางจี้

ก็ลุกขึ้นสวมเสื้อตัวนอก แล้วเฉียดผ่านข้างกายเดินลงชั้นล่างไปก่อน จิ้งหลินตามมาที่หลัง เห็นเก้าอี้หวายวางนั่งพิงอยู่ข้างโต๊ะเก็บเงิน โดยมีสี่เหลี่ยมกำลังช่วยย้อมสีเล็บให้ นางผ่นลมหายใจแผ่วเบา เพียงใช้หางตากวาดมาทางทั้งสองคน

“ข้าขอเตือนคุณชายท่านนี้อย่างจริงจังสักประโยค” หวซางส่ายหาง “ปรารถนาวิญญูณรั่วไหลจากทะเลวิญญูณเทียบได้กับมหันตภัยมาเยือน ต่อให้เจ้าซอนเร้นอยู่ท่ามกลางมนุษย์ธรรมดา ก็สามารถดึงดูดเหล่าผู้ที่ชานประสาทไวให้ชะงักงันก็ระชะออกมาได้อยู่ดี แม้ที่แห่งนี้จะมีเทพิดาเซิงเยว่ดูแล แต่ถึงเวลานั้นจะช่วยเหลือหรือไม่ ล้วนขึ้นอยู่กับดวง”

จิ้งหลินผงกศีรษะขอบคุณ แล้วก้าวข้ามประตูเดินออกไป

ฤดูร้อนเพิ่งมาเยือน ตลาดกลางคืนมีแสงไฟสว่างไสว ถนนสายยาว สะดุดตา แม้มีสตรีน้อย แต่กลับมีผู้คนสัญจรจำนวนมาก ชางจีเดินนำจิ้งหลิน ครึ่งก้าว พาเขาฝ่าคลื่นฝูงชน จิ้งหลินมีรูปร่างผอมบาง เดินอยู่ท่ามกลางผู้คนแทบจะถูกจุมพิต เขาเปรียบดังวิญญูณเร่ร่อน สีมัวยามอยู่ภายใต้แสงเงาดูราวกับหยกมันแพะอย่างไม่น่าเชื่อ

ทันใดนั้นแขนข้างหนึ่งยื่นออกมาขวางอยู่เบื้องหน้าตัวจิ้งหลิน นางรำในชุดผ้าโปร่งใช้เท้าเปลือยเปล่าแตะพื้น และเคลื่อนไหวเชิงช้าอยู่ตรงหน้าเขา สองตาซึ่งมีสีแตกต่างเจือแววเขินอาย กระพรวนเงินส่งเสียงกริ้งกริ้ง โดยมีเสียงบรรเลงฉีผา²ดังแว่วตามหลัง

ฝูงชนรอบด้านตะโกนร้องว่าดี และเปิดที่ว่างทันที มีเพียงจิ้งหลินถูกห้อมล้อมด้วยผ้าโปร่งสีแดงและกระพรวนเงิน นางรำคนนั้นหมุนตัวโยกกลิ้ง

² ฉีผา เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายของจีน มีสี่สาย ทำจากไม้ ในการบรรเลงจะวางตัวฝ่าบนตัก ใช้มือข้างหนึ่งกดสาย และมืออีกข้างดีด

หอมจางเข้าวนใจ เสียงหัวเราะของนางรำผสานกับเสียงดนตรี ปลายนิ้ววาดผ่านคว่ำตังจิ้งหลินโดยมิได้สัมผัสเพียงรูป ปลายลิ้นปรากฏเล็กน้อย ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นงูเหิงงาม

นางเอ่ยเสียงนุ่ม “ข้าเห็นคุณชายรูปโฉมดุจหยก มีผู้...”

เหิงงามยังพูดไม่จบ พลันเห็นว่าในดวงตาของ ‘รูปโฉมดุจหยก’ ผู้นี้เป็นชาวดัน ทิมแห่งจนวนางหวาดผวาทอยหลัง

จิ้งหลินไม่ยิ้มไม่โกรธ เพียงกล่าว “ขอทาง”

ฝ่าเท้าพลันก้าวอ้อมเหิงงาม ฉีกผ่านนางอย่างเย็นเยือก

ช่างจี้กำลังหันข้างมองมา เขาจับจ้องกระทั่งจิ้งหลินมาถึงข้างกาย จึงเอ่ย “ไม่เข้าใจอารมณ์รักเอาเสียเลย”

“ขอคืนประโยชน์นี้ให้เจ้า” จิ้งหลินขมวดคว่ำเล็กน้อย สัมผัสได้ว่ามีกลิ่นหอมติดอยู่บนร่าง

ช่างจี้โอบไหล่เขาโดยมิได้สัมผัสจริง ตอนที่กัมศิระชะหลบโคมไฟ ได้เหลียวกลับไปมองรูปหนึ่ง งูเหิงงามยังหวาดกลัวมิสร่างมาแต่เดิมที่ พอเห็นสายตานั่นของช่างจี้ นางถึงกับทอยหลังอีกก้าว ตกอยู่ในสถานการณ์ยากลำบากยิ่ง ช่างจี้เดินพันโคมไฟแล้วค่อยชักมือกลับ ส่วนจิ้งหลินดูเหมือนจะไม่รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ทั้งสองเดินผ่านถนนหลายสาย ในที่สุดก็เข้าสู่ถนนงหว ที่นี้มีปัญญาชนเดินเบียดเสียดไม่ขาดสาย หอนางโคมและรถเทียมสัตว์ต่างมีให้เห็นเป็นปกติ ช่างจี้เลิกม่านแล้วตรงขึ้นชั้นบน ครั้นรอจนทั้งสองไปถึงที่พักของฉู่หลุน กลับพบเพียงความว่างเปล่า

“มีเสียงกระดิ่งแว่วมา” จิ้งหลินมองลงจากราวระเบียง “เขาคงอยู่ไม่ไกลแน่”

ซางจี้มาที่หน้าประตูพร้อมปลายจมูกขยับน้อยๆ พุดว่า “นี่เป็นกลิ่นหอมอะไร”

จิ่งหลินเอ่ย “กลิ่นคนงาม”

“ข้าไม่ได้หมายถึงกลิ่นของเจ้า” ซางจี้ใช้นิ้ววาดตามวงกบประตู แล้วดมอยู่ครู่หนึ่ง “ที่แห่งนี้ถูกล้อมด้วยกลิ่นหอมที่ไม่ใช่ของมนุษย์ เป็นกลิ่นเดียวกับที่เขาฝากไว้บนจอกในวันนั้น”

ซางจี้ขยับเข้าใกล้หนึ่งก้าว ปลายนิ้วหันมาทางเขา ให้เขาสูดดมแล้วเบา ศีรษะจิ่งหลินโน้มไปทางแผ่นอกซางจี้เล็กน้อย หากมองเผินๆ คุณคล้ายโผเข้าหาอ้อมกอดอีกฝ่าย

จิ่งหลินกล่าว “นี่คือกลิ่นพู่กัน แม้คล้ายกลิ่นคัมภีร์ แต่มีความแตกต่างอยู่บ้าง”

“ปีศาจพู่กัน” ซางจี้พุด “เขาทำความปรารถนาใดให้เป็นจริงแทนคุณหลิน เป็นขุนนางหรือ”

“ได้พบเขาแล้วจะทราบเอง” จิ่งหลินเคลื่อนไหวย้ายฝ่าเท้า ให้ร่างกายทั้งสองแยกออกจากกันเล็กน้อย ก่อนเอ่ย “ในเมื่อเขาแยกแยะออกว่าข้าเป็นใคร ย่อมไม่กล้าปรากฏตัวโดยง่าย”

“ในเมื่อกระดิ่งทองแดงมาอยู่กับเขา เขาย่อมหนีไม่พ้น เพียงแต่การแปลงโฉมของเจ้า ไม่น่าเชื่อว่าจะถูกเขามองออก” ซางจี้พิจารณาประตู “ปีศาจระดับล่างทั่วไปทำไม่ได้แน่ บางทีเขาอาจเคยพบเจ้า”

จิ่งหลินพุด “ใบหน้านี้ไม่เคยใช้มาก่อน”

“หรืออีกฝ่ายแค่สร้างเป็นหมูลอกกินเสือ³ ทั้งที่เป็นผู้มีฝีมือ

³ สร้างเป็นหมูลอกกินเสือ เป็นสำนวน หมายถึง คนที่มีความสามารถหรืออำนาจ แต่สร้างทำตัวอ่อนแอเพื่อหลอกผู้อื่นให้ตายใจ เพราะหวังผลประโยชน์จากอีกฝ่าย

ร้ายกาจ”

“ปีศาจพู่กัน” จิ้งหลินเอ่ยทวนเสียงเบาคราหนึ่ง “พู่กันปกติยากจะเกิดจิตวิญญาณ นี่ต้องเป็นพู่กันด้ามล้ำค่า สร้างจากวัสดุหายาก บางทีอาจเคยอยู่ในมือเทพเซียนมาก่อน”

“คนคุ้นเคย” ชางจี้ถาม “เจ้ามีตัวเลือกหรือไม่”

จิ้งหลินมองเขา กล่าวว่า “มีอยู่หนึ่งคน”

“ใคร?” เพิ่งสิ้นเสียงชางจี้ ทั้งสองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวขึ้นมาตามบันได

ฉู่หลุนสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่สายคาดเอวหนา กำลังถือห่อกระดาษน้ำมัน ทันทีที่เขาเห็นบุรุษท่วงที่ไม่ธรรมดาสองคนยืนอยู่หน้าประตูที่พักของตน เขาก็ชะงักเป็นอันดับแรก ตามด้วยยกมือคารวะ กล่าวอย่างไม่เย่อหยิ่ง และไม่ยอมตนว่า “ขอบังอาจถามทั้งสองท่าน มาหาข้าด้วยเหตุใดหรือ”

ชางจี้กับจิ้งหลินประสานสายตากันวูบหนึ่ง ต่างคิดในใจด้วยความกระจ่างแจ้ง

ช่างแตกต่างราวกับคนละคนโดยแท้